

АДМІНІСТРАТИВНЕ ПРАВО І ПРОЦЕС, ФІНАНСОВЕ ПРАВО, ІНФОРМАЦІЙНЕ ПРАВО

УДК 342.9

DOI [https://doi.org/10.32837/pyuv.v0i2\(31\).570](https://doi.org/10.32837/pyuv.v0i2(31).570)**В. В. Безега***orcid.org/0000-0002-4912-3498**аспірант кафедри поліцейського права
Національної академії внутрішніх справ*

РОЗВИТОК АДМІНІСТРАТИВНОГО ЗАКОНОДАВСТВА В ЧАСТИНІ ВДОСКОНАЛЕННЯ ДІЯЛЬНОСТІ НАЦІОНАЛЬНОЇ ПОЛІЦІЇ ЯК СУБ'ЄКТА СЕКТОРУ БЕЗПЕКИ І ОБОРОНИ

Постановка проблеми. Діяльність Національної поліції як суб'єкта сектору безпеки й оборони здійснюється виключно в межах, визначених чинним національним законодавством, більшу частину якого складають норми адміністративного права, тобто адміністративного законодавства. ураховуючи те, що Національна поліція як суб'єкт сектору безпеки і оборони має діяти лише у спосіб, передбачений адміністративним законодавством, якість і повнота останнього набуває одного з першорядних значень, зокрема має пряий вплив на ефективність виконуваних вказаним суб'єктом завдань. Проте сьогодні з упевненістю не можна стверджувати, що адміністративне законодавство, яке регламентує діяльність Національної поліції як суб'єкта сектору безпеки і оборони, є досконалим, що вимагає розроблення дієвих шляхів його розвитку. У зв'язку із чим убачається актуальним питання про основні напрямки розвитку адміністративного законодавства в частині вдосконалення діяльності Національної поліції як суб'єкта сектору безпеки і оборони.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Питання про поняття, сутність, зміст і значення адміністративного законодавства, а також про діяльність Національної поліції та шляхи її вдосконалення досліджували у своїх працях такі вчені, як В.Б. Авер'янов, О.І. Безпалова, Ю.П. Битяк, А.В. Галюк, О.Ю. Джафарова, О.Ю. Дрозд, Н.Ю. Задирака, В.Б. Пчелін, О.Ю. Салманова та інші. Проте, незважаючи на велику кількість наукових напрацювань, вони стосуються або загальних положень розвитку адміністративного законодавства, або адміністративно-правових засад діяльності Національної поліції України, які не пов'язані з представленою тематикою.

Метою статті є здійснення аналізу наукових підходів до трактування поняття «адміністративне законодавство», а також нормативно-правових

актів, які регулюють діяльність Національної поліції, та визначення основних напрямків розвитку адміністративного законодавства в частині вдосконалення діяльності Національної поліції як суб'єкта сектору безпеки і оборони.

Виклад основного матеріалу дослідження. Зазначимо, що термін «адміністративне законодавство» не знайшов свого закріплення на рівні відповідного нормативно-правового акта. Немає єдності щодо його розуміння й серед учених-правознавців. При цьому окремі з учених вважають, що вказаною категорією слід охоплювати лише підзаконні нормативно-правові акти. Наприклад, у дослідженні, що присвячено адміністративно-правовим засадам діяльності Національної поліції України щодо запобігання та протидії наркоманії на регіональному рівні, А.В. Галюк вказує на те, що адміністративне законодавство складають підзаконні нормативно-правові акти, які регламентують відповідну сферу суспільних відносин [1, с. 77]. Дана позиція, вважаємо, є дещо вузькою, оскільки не повністю враховує всі аспекти й особливості адміністративно-правових норм. Зокрема, цілком слушною виглядає позиція Н.Ю. Задираки, яка вважає, що питання джерел права завжди були актуальними для адміністративного права, оскільки ця галузь, на відмінну від багатьох інших, не має єдиного кодифікованого акта. Норми адміністративного права містяться в нормативних актах, які приймаються парламентом, Президентом, урядом, центральними та місцевими органами виконавчої влади, органами місцевого самоврядування тощо [2, с. 13]. Авторський колектив підручнику «Адміністративне право України. Академічний курс» вказує на те, що адміністративне законодавство є системою нормативно-правових актів, в яких містяться найбільш загальні й важливі адміністративно-правові норми. Тому воно охоплює не всі

нормативно-правові акти, а лише відповідні акти Верховної Ради, Президента України і Кабінету Міністрів України, тобто ті нормативно-правові акти, дія яких поширюється на всю територію країни. Є вагомими підстави додати до цього переліку також нормативно-правові акти міністерств та інших центральних органів виконавчої влади (тобто так зване відомче законодавство), але лише в тих випадках, коли вони визначають права і обов'язки громадян і підлягають реєстрації у встановленому законом порядку [3, с. 147]. На думку О.Ю. Дрозда, адміністративне законодавство – це галузь законодавства (частина цілого), в офіційних письмових джерелах якої закріплені й тому знаходять зовнішнє вираження основні положення адміністративного права. Відтак, підкреслює науковець, систему адміністративного законодавства становлять: Конституція України; закони України; міжнародні договори України, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України; постанови Верховної Ради України; укази Президента України; постанови та розпорядження Кабінету Міністрів України [4, с. 211].

Із наведеного слідує, що з огляду на специфіку адміністративного права взагалі, адміністративно-правових норм зокрема до складу адміністративного законодавства, в тому числі того, що становить правову основу діяльності Національної поліції України як суб'єкта сектору безпеки й оборони, може бути віднесено значну кількість нормативно-правових актів – від Конституції України та чинних міжнародних договорів до численних підзаконних нормативно-правових актів. Аналіз можливих варіантів розвитку всіх нормативно-правових актів, що входять до складу адміністративного законодавства, положеннями якого врегульовано досліджувану сферу суспільних відносин, вимагає проведення не одного комплексного наукового дослідження. Саме тому в контексті досліджуваного питання зосередимо свою увагу лише на основоположних із зазначених актах. Так, встановлюючи можливі шляхи розвитку адміністративного законодавства, що є нормативною основою діяльності Національної поліції як суб'єкта сектору безпеки і оборони України, в першу чергу, увагу необхідно приділити положенням одного з основних законодавчих актів, який визначає правові засади та принципи національної безпеки і оборони, цілі й основні засади державної політики, що гарантуватимуть суспільству і кожному громадянину захист від загроз – Закону України «Про національну безпеку України» від 21 червня 2018 року. Згідно із приписами вказаного нормативно-правового акта Національна поліція України є однією з основних складових сектору безпеки й оборони (ч. 2 ст. 12). При цьому в преамбулі Закону вказано, що його положення, зокрема, визначають і розмежовують повнова-

ження державних органів у сферах національної безпеки і оборони [5]. З огляду на що в положеннях Закону України «Про національну безпеку України» повинно бути чітко окреслено повноваження всіх суб'єктів сектору безпеки й оборони, в тому числі Національної поліції України.

Разом із тим, про Національну поліцію України в положеннях Закону України «Про національну безпеку України» згадується, окрім вищевказаного, ще п'ять разів – ч. 2 ст. 7, ч. ч. 3, 4, 9 ст. 18, п. 1 ч. 2 ст. 29 [5]. При цьому такі згадки або мають декларативний характер, або дублюють положення основного нормативно-правового акта, який визначає організаційно-правові засади діяльності Національної поліції України, – Закону України «Про Національну поліцію» від 2 липня 2015 року [6]. Так, прикладом першого випадку можуть слугувати приписи ч. 9 ст. 18 Закону України «Про національну безпеку України», відповідно до яких повноваження Національної поліції України визначаються законодавством України [5]. За способом викладення нормативного матеріалу вказаний правовий припис є бланкетним, оскільки має відсилання до іншого нормативно-правового акта. Про окремі з переваг представленого способу викладення нормативного матеріалу нами наголошувалося раніше, однак у даному випадку вважаємо, що його використання є недопустимим. Зокрема, використання даного способу по відношенню до визначення повноважень Національної поліції України, як і будь-якого іншого суб'єкта сектору безпеки й оборони, суперечить «духу» даного нормативно-правового акта, оскільки одним з основних його завдань, як слідує з його преамбули, є саме визначення обсягу таких повноважень. При цьому, якщо проаналізувати «законодавство України», положення якого повинні в такому випадку визначати повноваження Національної поліції України як сектору безпеки й оборони, побачимо, що й тут буде мати місце невизначеність. Так, у положеннях Закону України «Про Національну поліцію» згадки про сектор безпеки й оборони зустрічаються три рази – п. п. 1, 3, 5 ч. 1 ст. 97, проте в них йдеться про особливості надання одноразової грошової допомоги в разі загибелі (смерті) чи втрати працездатності поліцейського під час здійснення заходів із забезпечення національної безпеки й оборони [6]. У Положенні «Про Національну поліцію», що затверджено постановою Кабінету Міністрів України від 28 жовтня 2015 року № 877, взагалі відсутні будь-які згадки про Національну поліцію України як суб'єкта сектору безпеки й оборони.

Також слід наголосити на недопустимості використання по відношенню до визначення повноважень державних органів, у тому числі Національної поліції України як суб'єкта сектору безпеки й оборони, категорії «законодавство».

При цьому відмітимо, що хоча в положеннях відповідних нормативно-правових актів активно використовується зазначена категорія, сутність її в них не розкривається. Аналіз фахової юридичної літератури свідчить про те, що категорію «законодавство» використовують у декількох значеннях: у вузькому – це система нормативних актів, якими регулюються суспільні відносини; у широкому – система законів та інших нормативних актів, що приймаються Верховною Радою України та вищими органами виконавчої влади – постанови Верховної Ради України, укази Президента України, постанови та декрети Кабінету Міністрів України; у найширшому – система законів і постанов Верховної Ради України, указів Президента України, постанов, декретів і розпоряджень Кабінету Міністрів України, а також нормативних актів міністерств і відомств, місцевих рад і місцевих державних адміністрацій [7, с. 499]. Більш того, як зауважує Л.В. Могілевський, із приводу наведених положень необхідно зробити уточнення в частині того, що, окрім системи законів, вузьке розуміння категорії «законодавства» передбачає також включення до нього системи міжнародно-правових актів, що ратифіковані Верховною Радою України або іншим чином легалізовані на території України [8, с. 302]. Окрім цього, слід навести позицію О.Ю. Дрозда, відповідно до якої термін «законодавство» досить широко використовується у правовій системі в основному у значенні сукупності законів та інших нормативно-правових актів, які регламентують ту чи іншу сферу суспільних відносин і є джерелами певної галузі права. Учений наголошує на тому, що в законах залежно від важливості та специфіки суспільних відносин, що регулюються, цей термін вживається в різних значеннях: в одних маються на увазі лише закони; в інших, передусім кодифікованих, в поняття «законодавство» включаються як закони та інші акти Верховної Ради України, так і акти Президента України, Кабінету Міністрів України, а в деяких випадках – також і нормативно-правові акти центральних органів виконавчої влади [4, с. 210]. Тобто категорія «законодавство» є доволі об'ємною за своєю суттю й в окремих випадках може включати у свій зміст будь-які нормативно-правові акти, в тому числі підзаконного характеру.

Із аналізу наведених позицій слідує, що законодавець, вказуючи в ч. 9 ст. 18 Закону України «Про національну безпеку України» те, що повноваження Національної поліції України визначаються законодавством України [5], не виключає можливість закріплення таких повноважень на рівні підзаконних нормативно-правових актів, що є недопустимим з огляду на декілька причин. Так, слід зазначити, що вичерпний перелік основних повноважень Національної поліції України закрі-

плено в ст. 23 Закону України «Про Національну поліцію». І хоча в переліку основних повноважень відсутні згадки про діяльність Національної поліції як суб'єкта сектору безпеки й оборони, серед них є ті, що тісно пов'язані з реалізацією поліцією правового статусу такого суб'єкта, наприклад: вживає заходів, спрямованих на усунення загроз життю та здоров'ю фізичних осіб і публічній безпеці, що виникли внаслідок учинення кримінального, адміністративного правопорушення; вживає заходів для забезпечення публічної безпеки і порядку на вулицях, площах, у парках, скверах, на стадіонах, вокзалах, в аеропортах, морських і річкових портах, інших публічних місцях; сприяє забезпеченню відповідно до закону правового режиму воєнного або надзвичайного стану, зони надзвичайної екологічної ситуації у разі їх оголошення на всій території України або в окремій місцевості; виконує в межах компетенції запити органів правопорядку (правоохоронних органів) інших держав або міжнародних організацій поліції відповідно до закону та міжнародних договорів України; тощо [6].

Слід відмітити й те, що, закріпивши перелік основних повноважень Національної поліції як вичерпний, законодавець окремою нормою визначив її додаткові повноваження. Так, відповідно до ст. 24 Закону України «Про Національну поліцію» виконання інших (додаткових) повноважень може бути покладено на поліцію виключно законом [6]. Із цього приводу у фахових наукових джерелах відмічається той факт, що в процесі становлення та розвитку Національної поліції України, соціальних та економічних змін в країні, може виникнути необхідність у покладанні на поліцію інших (додаткових) повноважень [9, с. 110]. При цьому, як цілком слушно підкреслює авторський колектив науково-практичного коментаря до Закону України «Про Національну поліцію», повноваження органів і підрозділів поліції не може бути розширено жодним підзаконним нормативно-правовим актом. Ці питання мають врегулюватися лише Верховною Радою України шляхом ухвалення законів [10, с. 108]. Із цього слідує, що законодавець обмежив визначення повноважень Національної поліції лише рівнем законів України. Таке положення справ цілком відповідає конституційним приписам.

Що стосується дублювання законодавчих положень, що визначають правовий статус Національної поліції України як суб'єкта сектору безпеки й оборони, то в якості їх прикладу можна навести приписи ч. 3 ст. 18 Закону України «Про Національну безпеку України», відповідно до яких діяльність Національної поліції України спрямовується та координується Кабінетом Міністрів України через Міністра внутрішніх справ України [5]. Аналогічні приписи містять-

ся в ч. 2 ст. 1 Закону України «Про Національну поліцію» [6]. Також в якості прикладу можна навести приписи ч. 4 ст. 18 Закону України «Про національну безпеку України», відповідно до яких Національна поліція України є центральним органом виконавчої влади, що забезпечує громадську безпеку і порядок, охорону прав і свобод людини, інтересів суспільства і держави, протидію злочинності, а також надає визначені законом послуги з допомоги особам, які з особистих, економічних, соціальних причин або внаслідок надзвичайних ситуацій потребують такої допомоги [5]. У зазначеному випадку фактично наводяться загальні завдання Національної поліції України, що отримали своє нормативне закріплення в ч. 1 ст. 2 Закону України «Про Національну поліцію» [6].

Отже, з позиції визначення повноважень Національної поліції України як суб'єкта сектору безпеки й оборони адміністративне законодавство потребує свого розвитку, що може бути здійснено шляхом внесення змін, принаймні, у два нормативно-правових акта. По-перше, вважаємо, що свого редагування потребує ст. 24 Закону України «Про Національну поліцію», яка визначає додаткові повноваження поліції, зокрема її слід доповнити ч. 2, яку пропонуємо викласти в такій редакції: «Поліція здійснює повноваження суб'єкта сектору безпеки й оборони, передбачені Законом України «Про національну безпеку України». У свою чергу, Закон України «Про національну безпеку України» доповнити ст. 18-1, в якій детально визначити правовий статус, зокрема повноваження, Національної поліції України як суб'єкта сектору безпеки й оборони. При цьому з тексту Закону України «Про національну безпеку України» необхідно виключити положення, що дублюють приписи Закону України «Про Національну поліцію».

Говорячи про можливі шляхи розвитку адміністративного законодавства в частині вдосконалення діяльності Національної поліції України як суб'єкта сектору безпеки й оборони, необхідно вказати на аспекти, які мають безпосередній вплив на таку діяльність. Зокрема, увагу необхідно звернути на той факт, що окремі з напрямків здійснення громадського контролю за діяльністю Національної поліції України як суб'єкта сектору безпеки й оборони можуть бути обмежені.

Так, відповідно до п. 1 ч. 2 Закону України «Про національну безпеку України» громадським об'єднанням, зареєстрованим у встановленому законом порядку, гарантується відповідно до Конституції України та законів України, а також статутних положень можливість отримувати в установленому порядку від державних органів, зокрема від керівників складових частин сектору безпеки і оборони, інформацію з питань діяльності складових сектору безпеки й оборони,

крім інформації з обмеженим доступом [5]. Із чого слідує, що законодавець передбачає обмеження щодо здійснення громадського контролю, в тому числі за діяльністю Національної поліції України як суб'єкта сектору безпеки й оборони, у випадку коли мова йде про оперування інформацією з обмеженим доступом.

Порядок здійснення та забезпечення права кожного на доступ до інформації, що знаходиться у володінні суб'єктів владних повноважень, інших розпорядників публічної інформації та інформації, що становить суспільний інтерес визначено в положеннях Закону України «Про доступ до публічної інформації» від 13 січня 2011 року. Як встановлено в ч. 2 ст. 6 вищенаведеного нормативно-правового акта, обмеження доступу до інформації здійснюється відповідно до закону за умов дотримання сукупності таких вимог: виключно в інтересах національної безпеки, територіальної цілісності або громадського порядку з метою запобігання заворушенням чи злочинам, для охорони здоров'я населення, для захисту репутації або прав інших людей, для запобігання розголошенню інформації, одержаної конфіденційно, або для підтримання авторитету та неупередженості правосуддя; розголошення інформації може завдати істотної шкоди цим інтересам; шкода від оприлюднення такої інформації переважає суспільний інтерес в її отриманні. Також у ст. ст. 7–9 Закону України «Про доступ до публічної інформації» наводиться детальне визначення й особливості кожного з різновидів інформації з обмеженим доступом [11].

Отже, як слідує з комплексного аналізу п. 1 ч. 2 ст. 10 Закону України «Про національну безпеку України», положень Закону України «Про інформацію» та Закону України «Про доступ до публічної інформації», окремі напрямки здійснення громадського контролю за діяльністю Національної поліції України як суб'єкта сектору безпеки й оборони можуть бути обмежені у зв'язку з оперуванням інформацією з обмеженим доступом – конфіденційною, службовою та таємною інформацією. Разом із тим слід відмітити те, що ч. 1 ст. 10 Закону України «Про національну безпеку України» вже містить дещо інші обмеження щодо здійснення громадського контролю, зокрема, встановлює, що його сфера може бути обмежена виключно Законом України «Про державну таємницю». Аналіз приписів Закону України «Про державну таємницю» від 21 січня 1994 року свідчить про те, що він регулює суспільні відносини, пов'язані з віднесенням інформації до державної таємниці, засекречуванням, розсекречуванням її матеріальних носіїв та охороною державної таємниці з метою захисту національної безпеки України [12]. При цьому слід відмітити, що державна таємниця або ж секретна інформація є різновидом таємної інформації.

З огляду на вищенаведені положення можна стверджувати про те, що ч. 1 ст. 10 Закону України «Про національну безпеку України» не узгоджується з положеннями п. 1 ч. 2 ст. 10 даного нормативно-правового акта, оскільки в останній із вказаних норм міститься більш розширений перелік різновидів інформації, по відношенню до якої може бути обмежена сфера громадського контролю, в тому числі за діяльністю Національної поліції як суб'єкта сектору безпеки й оборони. Ураховуючи те, що за своєю суттю інформація з обмеженим доступом є більш широкою категорією, аніж таємна інформація, з метою уніфікації положень Закону України «Про національну безпеку України» [5], необхідно внести зміни до ч. 1 ст. 10 даного нормативно-правового акта, зокрема її друге речення викласти в такій редакції: «Сфера громадського контролю може бути обмежена виключно з питань доступу до інформації з обмеженим доступом».

Висновки. Отже, сьогодні можна назвати значну кількість нормативно-правових актів, які у своїй сукупності складають адміністративне законодавство, що регламентує діяльність Національної поліції України як суб'єкта сектору безпеки й оборони. Аналіз лише основних із таких актів свідчить про те, що вказане законодавство потребує свого розвитку в частині вдосконалення діяльності Національної поліції України як суб'єкта сектору безпеки й оборони. Зокрема, в першу чергу, необхідно належним чином визначити правовий статус вказаного суб'єкта як у положеннях Закону України «Про національну безпеку України», так і в Законі України «Про Національну поліцію». Також задля підвищення ефективності здійснення громадського контролю за діяльністю Національної поліції України як суб'єкта сектору безпеки й оборони свого перегляду потребують приписи, що встановлюють обмеження в даній сфері суспільних відносин. Звичайно, вказані пропозиції щодо розвитку адміністративного законодавства є лише одними з багатьох, що можуть бути запропоновані, проте лише їх урахування має значно вплинути на вдосконалення діяльності Національної поліції України як суб'єкта сектору безпеки й оборони.

Література

1. Галюк А.В. Адміністративно-правові засади діяльності Національної поліції України щодо запобігання та протидії наркоманії на регіональному рівні : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.07. Харків, 2019. 233 с.
2. Задирака Н.Ю. Сутність джерел права у сфері правової охорони публічного майна. *Адміністративне право і процес*. 2016. № 1(15). С. 13–22.
3. Адміністративне право України. Академічний курс : підруч. : У двох томах : Том 1. Загальна частина / Ред. колегія: В. Б. Авер'янов (голова). Київ : Видавництво «Юридична думка», 2004. 584 с.

4. Дрозд О.Ю. Співвідношення норм трудового та адміністративного права при регулюванні проходження державної служби в Україні : монографія. Дніпро : Видавничий дім «Гельветика», 2016. 420 с.

5. Про національну безпеку України: закон України від 21 червня 2018 р. № 2469-VIII. *Відомості Верховної Ради України*. 2018. № 31. Ст. 241.

6. Про Національну поліцію: закон України від 02.07.2015 року № 580-VIII. *Відомості Верховної Ради України*. 2015. № 40-41. Ст. 379.

7. Юридична енциклопедія: в 6 т. / Редкол. : Ю.С. Шемшученко (голова редкол.) та ін. Київ : «Укр. енцикл.», 1998. Т. 2: Д – Й. 1999. 744 с.

8. Могілевський Л.В. Система трудового права України : дис. ... доктора юрид. наук : спец. 12.00.05. Харків, 2016. 414 с.

9. Закон України про Національну поліцію. Науково-практичний коментар / С.В. Петков, В.В. Ерищаченко, О.Е. Комісаров та ін. ; за заг. ред. С.В. Петкова. 2-ге вид. Київ : Центр учбової літератури, 2016. 292 с.

10. Закон України «Про Національну поліцію»: наук.-практ. комент. МВС України, Харків, нац. ун-т внутр. справ ; за заг. ред. д-ра юрид. наук, доц. В.В. Сокурєнка. Харків, 2016. 408 с.

11. Про доступ до публічної інформації: закон України від 13.01.2011 № 2939. *Відомості Верховної Ради України*. 2011. № 32. Ст. 314.

12. Про державну таємницю: закон України від 21.01.1994 № XII. *Відомості Верховної Ради України*. 1994. № 16. Ст. 93.

Анотація

Безега В. В. Розвиток адміністративного законодавства в частині вдосконалення діяльності Національної поліції як суб'єкта сектору безпеки і оборони. – Стаття.

Метою статті є здійснення аналізу наукових підходів до трактування поняття «адміністративне законодавство», а також нормативно-правових актів, які регулюють діяльність Національної поліції, та визначення основних напрямків розвитку адміністративного законодавства в частині вдосконалення діяльності Національної поліції як суб'єкта сектору безпеки і оборони. У статті з'ясовано, що діяльність Національної поліції як суб'єкта сектору безпеки й оборони здійснюється виключно в межах, визначених чинним національним законодавством, більшу частину якого складають норми адміністративного права, тобто адміністративного законодавства. З урахуванням того, що Національна поліція як суб'єкт сектору безпеки і оборони має діяти лише у спосіб, передбачений адміністративним законодавством, наголошено на тому, що якість і повнота останнього набуває одне з першорядних значень, зокрема має прямий вплив на ефективність виконуваних вказаним суб'єктом завдань. З'ясовано, що з огляду на специфіку адміністративного права взагалі, адміністративно-правових норм зокрема, до складу адміністративного законодавства, в тому числі того, що становить правову основу діяльності Національної поліції України як суб'єкта сектору безпеки й оборони, може бути віднесено значну кількість нормативно-правових актів – від Конституції України та чинних міжнародних договорів до численних підзаконних нормативно-правових актів. Наведено підходи вчених правознавців щодо розуміння сутності адміністративного законодавства, здійснено їх аналіз і співвідношення. Проведено аналіз основних нормативно-правових актів, що становлять адміністративне законодавство, на якому ґрунтується діяльність Національної поліції як суб'єкта сектору безпеки і оборони. Проведений аналіз дозволив виявити недоліки тако-

го законодавства, внаслідок чого були запропоновані можливі шляхи його розвитку в частині вдосконалення діяльності Національної поліції як суб'єкта сектору безпеки і оборони. Обґрунтовано необхідність внесення змін і доповнень до Законів України «Про Національну поліцію» та «Про національну безпеку України» в частині вдосконалення правового статусу Національної поліції як суб'єкта сектору безпеки і оборони, також підвищення ефективності її діяльності в цій сфері.

Ключові слова: розвиток, адміністративне законодавство, Національна поліція, суб'єкт сектору безпеки і оборони, вдосконалення діяльності Національної поліції.

Summary

Bezaha V. V. Development of administrative legislation in terms of improving the activities of the National Police as a subject of the security and defense sector. – Article.

The purpose of the article is to analyze scientific approaches to the interpretation of the concept of “administrative legislation”, as well as regulations governing the activities of the National Police, and identify the main directions of administrative legislation to improve the National Police as a security and defense sector. In the article, it has been clarified that the activities of the National Police as a subject of the security and defense sector are carried out exclusively within the limits set by the current national legislation, most of which are the rules of administrative law, namely administrative law. Given that the National Police, as a subject of the security and

defense sector, should act only in the manner prescribed by administrative law, it has been emphasized that the quality and completeness of the latter is of paramount importance, in particular has a direct impact on the effectiveness of object of tasks. It was found that given the specifics of administrative law in general, administrative law in particular, in the administrative legislation, including what constitutes the legal basis of the National Police of Ukraine as a subject of the security and defense sector, can be attributed to a significant the number of normative legal acts – from the Constitution of Ukraine and current international treaties to numerous bylaws. The approaches of legal scholars to the understanding of the essence of administrative legislation have been given, their analysis and correlation have been carried out. The analysis of the main normative legal acts that make up the administrative legislation, on which the activity of the National Police as a subject of the security and defense sector is based, has been carried out. The analysis revealed the shortcomings of such legislation, as a result of which possible ways of its development, have been suggested in terms of improving the activities of the National Police as a subject of the security and defense sector. It has been reasoned the need to amend the Laws of Ukraine “On the National Police” and “On National Security of Ukraine” in terms of improving the legal status of the National Police as a subject of the security and defense sector, as well as increase the efficiency of its activities in this area.

Key words: development, administrative legislation, National Police, security and defense sector entity, improvement of the National Police.